

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387973424/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

se til den sidste yndige Hilsen, med hvilken hun forsvandt. Jeg gjentog ethvert af hendes Ord. Jeg dansede alle vore Dandse om igjen; og nu først begreb jeg, hvori hendes Mesterskab, ogsaa i denne Færdighed bestod; ej allene i Skjønheden, men og i Letheden af alle hendes Bevægelser. Uden allermindeste Anstrængelse udførte hun de dengang endnu brugelige Armaturer; Arme og Fødder rørte sig ligesom ved et skjult Maskinerie i uforstyrrelig Takt, medens det dejlige Legeme svævede mellem de andre Dansende, ligerviis som Svanen sejler rank og roligt mellem tumlende Bølger.

Jeg lod min Indbildningskraft paa ny afprøve mig hendes Miner, Smil og Øjekast, naar vi mødte hinanden, naar vi talte sammen; om de ikke indeholdt noget meer end blot Artighed: det syntes saa – men – her greb mig pludselig den Tanke: hvorledes var hun mod de andre unge Mandfolk? – hm! det vidste jeg ikke. Kun det havde jeg dog bemærket: at Correctorens Broder nogle Gange betragtede hende, dog med en vis Alvorlighed; og at hun ligesaadan havde skotter til ham fra Siden. Han var rigtignok en Mand henad Aarene, men af et yngre endnu mandigt og kraftfuldt Udseende. Hans Haar og Kindskjæg faldt mere i det graae end i det sorte, men vanhældede dog ikke Smukheden af hans solbrændte Ansigt, der oplivedes af et par muntre lyseblaae Øjne. Hans Skabning var atletisk og hans Holdning som en Krigers. – Dog herover beroligede jeg mig snart, saameget lettere som jeg hørte ham snorker af Hjertens Grund. Han og Broderen – de Uadskillelige! – vare nemlig flyttede op i min forrige Seng, og jeg havde faaet en anden i samme sorte Stue; eftersom de sidst tilkomne Damer indknebe Huusrummet til det yderste.

Jeg vaagnede først temmelig højt op paa den korte Vinterdag. Jeg keeg over til den anden Seng – den var tom. Jeg drejede mig om til Vinduet: Solen skinnede derind. Jeg stod op.

Som jeg var paa Klædt til at gaae ned, og allerede udstrakte Haanden efter Trykkeren, lød der en taktmæssig Knirken inde fra den store Sal – mon det er hende? tænkte jeg, listede mig hen til den velbekjendte Dør, og linnede saa sagselig ved den, at jeg kunde med det ene Øje titte derind. – Det var hende! Hun var i Morgendragt; men et Kædetørklæde tildækkede Hals og Barm – ej engang Dagen maatte see dem. Hun var ifærd med, i en Commode at gjemme sin pent sammenlagte Balstads; og da hun blev færdig dermed, trak hun en anden Skuffe ud, tog noget i Haanden, som jeg ikke kunde see, men hvorfra